

metode frembyder det bedste middel for at nå til enighed, var der ikke desto mindre blevet stillet forslag om hyppigere beretninger fra arbejdsgruppen til udvalget, hvorved udvalget kunne spille en mere konstruktiv rolle under drøftelserne. Danmark var blandt de lande, der stillede dette forslag.

Vi har herunder holdt os for øje, at enighed mellem stormagterne er fundamental for opstillingen af en ramme for fremtidige fredsbevarende operationer. Vi har endvidere erkendt, at sådan enighed ikke kan opnås fra den ene dag til den anden, og at vi bør påskønne et konstruktivt og aktivt samarbejde mellem stormagterne i denne sag. Hvad jeg just har sagt, betyder ikke, at vi anerkender noget stormagtsmonopol. Tværtimod har erfaringerne vist, at netop på dette område har medlemslandene som helhed pligter og ansvar, som ikke kan og ikke bør fraviges.

For det andet har vi ladet os lede af den overordentlige betydning, som må tillægges hele spørgsmålet om FN's fredsbevarende operationer. Jeg agter ikke ved denne lejlighed at gå ind på sagens substans. Den danske regerings grundsyn på dette spørgsmål vil være almindeligt kendt. Danmark har i årenes løb ydet aktiv støtte til fredsbevarende operationer ved deltagelse med personel og ved betydelige finansielle bidrag. Den danske regering er og har altid været af den faste overbevisning, at De forenede Nationers muligheder for at påtage sig fredsbevarende operationer bør udbygges med alle

medlemsstaters fulde støtte; det må herved erindres, at de operationer, der er foretaget på ad hoc-basis, har vist sig yderst nyttige.

Den danske regering er overbevist om, at indeværende generalforsamling bør forny det særlige udvalgs mandat. Det er af den allerstørste betydning, at udvalgets arbejde ikke blot fortsættes, men også fremskyndes, således at De forenede Nationer i enhver fremtidig situation råder over et effektivt fredsbevarende maskineri. Ingen anstrengelser bør spares for hurtigst muligt at opnå væsentlige fremskridt i udvalgets arbejde.

Danmark har aldrig taget ordet i den årlige generaldebat om fredsbevarende operationer uden at erindre udvalget om generalforsamlingens opfordring af 1. september 1965 til medlemsstaterne om frivillige bidrag til løsning af organisationens finansielle vanskeligheder. I håbet om, at en appel som atter og atter bliver gentaget, til sidst vil blive hørt, vil jeg ikke slutte dette indlæg uden endnu engang at have fremsat denne appel. Generalsekretærens opfordring har fortsat vægt, og frivillige bidrag bør nu langt om længe fremkomme.

I indledningen til årsberetningen understregede generalsekretæren, at ønskeligheden af at overvinde organisationens finansielle vanskeligheder er en yderst væsentlig side af det særlige udvalgs mandat. Vi beklager, at udvalget endnu ikke i realiteten har taget sig af dette spørgsmål, og vi håber, at det snart vil finde sin løsning.